

Resumé

Denne afhandling beskæftiger sig med et centralt tema inden for kritiske kulturarvsstudier, nemlig betydningen af kulturarv for et folk i en given sammenhæng. Denne afhandlings forskning fokuserer på kulturarvsområder og deres artikulationer af både erindring og historie i det postkommunistiske Polen. Gennem disse kulturarvsområder optik, og i særdeleshed museer i Krakowregionen, adresserer forskningen, hvordan fortid og historie forhandles og sammenvæves som dele af en pågående proces.

Denne afhandling byder på fire dybdegående kulturanalyser af 'præsentisme'-historiske narrativer af relevans for kulturarvsområder og fremsætter i hovedsagen de følgende fortællinger: etableringsfortællingen for Nationalmuseet i Krakow som det første nationale museum i Polen; fortællingen om Judaica Galleriet (1998) i Nationalmuseets hovedbygning i Krakow; fortællingen om den permanente udstilling af Schindler Fabrikkens Museum (2010) (en afdeling af Krakows Historiske Museum); og den 'præsentistiske' reference i fortællingen om udstillingen Polakkers selvportrætter (1979-80) i Nationalmuseet i Krakow.

Hensigten med sådanne analyser er dobbelt: de bidrager med en forståelse af samfundsmæssige visioner eller samtidige forståelser af fortiden, mens de samtidig bidrager med en forståelse af, hvordan kulturarvens tid og rum kan fungere i erindringslandskabet. Disse analyser afslører, hvordan det nationale, den Anden Verdenskrigs trauma, den polsk-jødiske relation og den kommunistiske fortid adresseres og indarbejdes i kulturarvslandskabet, og samtidig hvordan eksisterende kulturarvsområder kan indvirke på de selvsamme fortællinger.